

13 Δεκεμβρίου, 1993

[ΠΙΚΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΑΡΤΕ-
ΜΗΣ, Δ/στές]

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Εφεσεύοντες-Καθ' ων η αίτηση

v.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΟΥΚΚΟΥΡΗ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Εφεσιβλήτων - Αιτητών.

(Αναθεωρητικές Εφέσεις Αρ. 1035 και 1038.)

-
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Ψυχιατρικές Υπηρεσίες — Διορισμοί —
Αξιολόγηση υποψηφίων — Εμπιστευτικές Εκθέσεις — Αξία —
Αρχαιότητα (13 χρόνων) — Παραγνώριση της αρχαιότητας — Η
μεγάλη αρχαιότητα του εφεσεύοντα ήταν δυνατό να αντισταθμιστεί
μόνο με την ύπαρξη ισχυρών λόγων ενόψει της υπεροχής και στην
αξία έναντι του ανθυποψηφίου του. 5
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Προσόντα — Πρόσθετα προ-
σόντα μη προβλεπόμενα στο Σχέδιο Υπηρεσίας — Συνιστούν πα-
ράγοντα οριστικής μόνο σημασίας.
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί — Συστάσεις διευθυντών — Ο 10
περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμος (Ν. 33/67).
- Έφεση — Δικονομία — Προσδιορισμός των επιδίκων θεμάτων.
- Δεδικασμένο — Δικαστικά ευρήματα σε προσφυγή — Θέτουν τη
σφραγίδα του δεδικασμένου μεταξύ των διαδίκων.
- Παράβαση τύπου — Παράλειψη υπογραφής της εμπιστευτικής έκθε-
σης από τον αξιολογούντα λειτουργό — Ποιές οι επιπτώσεις. 15
- Σύμφωνα με το ιστορικό της υπόθεσης που χρονολογείται από
το 1977, ο εφεσίβλητος είχε διοριστεί στη θέση Εργασιοθεραπευτή
στις Ψυχιατρικές Υπηρεσίες. Η απόφαση ακυρώθηκε στην προ-
σφυγή του Γ. Ζαφειρίδη, (εφεσεύοντα στην Α.Ε. 1038) λόγω παρά-
λειψης του διορίζοντος σώματος να αιτιολογήσει επαρκώς την αρ-
χαιότητα του Γ. Ζαφειρίδη που ανέρχεται σε περισσότερο από 13
χρόνια έναντι του εφεσίβλητου. Σε "αξία" ο Γ. Ζαφειρίδης ήταν
τουλάχιστον ίσος αν όχι καλύτερος από τον εφεσίβλητο σύμφωνα
με τις εμπιστευτικές εκθέσεις. Οι διευθυντές των Αρμοδίων Υπη-
ρεσιών δεν υπέβαλαν σύσταση για διορισμό βάσει του τότε ισχύο- 20
25

ντος Περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου (Ν.33/67) γι' αυτό και η αναφορά στον εφεσίβλητο δεν είχε τη σημασία σύστασης του προϋσταμένου του τμήματος.

5 Κατά την επανεξέταση της πλήρωσης της θέσης το 1980 οι διευθυντές των Αρμοδίων Υπηρεσιών κλήθηκαν να εξηγήσουν το βάθος πάνω στο οποίο στήριξαν τη σύσταση που αναφέρεται προηγουμένως. Η διαδικασία που ακολουθήθηκε δεν ήταν επιτρεπτή λόγω του ότι ήταν αντίθετη με το εύρημα του δικαστηρίου για το βάθος των συστάσεων που υποβλήθηκε το 1977. Επίσης δεν ήταν εύλογο να αναμένεται ο προσδιορισμός του βάθρου πάνω 10 στο οποίο στηρίχθηκαν όσα λέχθηκαν από τους διευθυντές τρία χρόνια μετά την εμφάνισή τους ενώπιον της Ε.Δ.Υ. στην απουσία οποιασδήποτε γραπτής σημείωσης.

15 Κατά την επανεξέταση επελέγη ο εφεσίβλητος. Ο Γ. Ζαφειρίδης προσέφυγε για δεύτερη φορά επιτυχώς, με αποτέλεσμα την ακύρωση της διοικητικής απόφασης λόγω της συμπεριλήψης στα στοιχεία κρίσης των υποψηφίων και των αποτελεσμάτων της συνέντευξης παρά τη μεταβολή στη σύνθεση της Ε.Δ.Υ. Η πρωτόδικη απόφαση επικυρώθηκε από το Εφετείο.

20 Στις 27/3/1985 λήφθηκε η τρίτη απόφαση της Ε.Δ.Υ. με την οποία επελέγη ο εφεσίων για διορισμό με αναδρομική ισχύ λόγω της υπεροχής του σε αξία και αρχαιότητα έναντι των ανθυποψηφίων του. Ο διορισμός ακυρώθηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο για τους πιο κάτω λόγους:

25 1. Παραγνώριση σύστασης των διευθυντών των Αρμοδίων Υπηρεσιών για διορισμό του εφεσίβλητου.

2. Συμπερίληψη στα στοιχεία κρίσης της εμπιστευτικής έκθεσης για τον εφεσίβλητο για το έτος 1975 παρά την παράλειψη προσυπογραφής της από τον αξιολογούντα λειτουργό.

3. Καταφανή υπεροχή του εφεσίβλητου σε προσόντα.

30 Λόγοι έφεσης εναντίον της πρωτόδικης απόφασης:

1. Οι λόγοι 1) και 2) ανωτέρω δεν μπορούσαν να αποτελέσουν λόγο για ακύρωση της επίδικης απόφασης εφόσον δεν είχαν προβληθεί ως λόγοι ακύρωσης στην προσφυγή.

35 2. Οι διαπιστώσεις του δικαστηρίου στην πρώτη προσφυγή (*Zafirides v. Republic* (1980) 3 C.L.R. 140) σύμφωνα με τις οποίες δεν υποβλήθηκε σύσταση από τους δύο διευθυντές βάσει του Ν. 33/67 για το διορισμό του εφεσίβλητου, εδέσμευε το δικαστήριο σε μεταγενέστερη δικαστική απόφαση.

40 3. Οι διενκρινίσεις των διευθυντών το 1980 δεν μπορούσαν ως θέμα ουσίας να διαχωριστούν από την αξιολόγηση των αποτελεσμάτων των συνεντεύξεων των υποψηφίων.

4. Η παράλειψη υπογραφής της έκθεσης του 1975 δεν επηρέασε την εγκυρότητά της.

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου αφού έκρινε ότι όλοι οι λόγοι έφεσης ευσταθούσαν επέτρεψε την έφεση και αποφάνθηκε

5

1. Η δικογραφία είναι το μέσο προσδιορισμού των επιδίκων θεμάτων. Οι τελικές αγορεύσεις που υποβάλλονται μετά την επιθεώρηση των φακέλων εξειδικεύουν και συγκεκριμενοποιούν τα επίδικα θέματα που καλείται το δικαστήριο να επιλύσει. Μόνο λόγοι δημόσιας τάξης που άπτονται του θεμελίου της δικαιοδοσίας μπορεί να εγερθούν αυτεπάγγελα από το δικαστήριο και να αποτελέσουν λόγους ακύρωσης.

10

2. Οι συστάσεις των δύο διευθυντών όντας μέρος του λόγου (ratio) της απόφασης *Zafirides v Republic* (ανωτέρω), αποτελούσαν δεδουλευμένο στη διαφορά των διαδίκων. Ούτε και μπορούσαν να αποτελέσουν λόγο ακύρωσης της διοικητικής απόφασης εφόσον δεν είχαν θεθεί από τον προσφεύγοντα σαν λόγοι ακύρωσης.

15

3. Η μη υπογραφή εμπιστευτικής έκθεσης λόγω παράλειψης ή αβλεψίας του αξιολογούντος λειτουργού συνιστά απλή παρατυπία η οποία δεν επηρεάζει την εγκυρότητά της.

20

4. Μόνο η διαπίστωση έκδηλης υπεροχής του προσφεύγοντα έναντι του ενδιαφερομένου μέρους μετά από συνεκτίμηση του συνόλου των προσόντων μπορεί να αποτελέσει λόγο ακύρωσης. Η έννοια της καταφανούς υπεροχής ως λόγος για ακύρωση της πρωτόδικης απόφασης δεν αναγνωρίζεται από το Διοικητικό Δίκαιο.

25

5. Η διαπίστωση της Ε.Δ.Υ. ότι η αξία και η αρχαιότητα του εφεσεύοντα ήταν υπέρτερη από την αξία και αρχαιότητα του εφεσίβλητου ήταν ορθή. Επιπρόσθετα η μεγάλη αρχαιότητα του εφεσεύοντα έπρεπε να αντισταθμιστεί με ισχυρούς λόγους. Τέτοιοι λόγοι όμως δεν διαπιστώθηκαν.

30

Η έφεση επιτρέπεται. Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται. Η επίδικη διοικητική απόφαση επικυρώνεται βάσει του Άρθρου 146.4(α) του Συντάγματος.

Η έφεση επιτρέπεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Zafirides v. Republic (1980) 3 C.L.R. 140

35

Ε.Δ.Υ. & Μαραθεύτης ν. Φιλιππίδη Α.Ε. 862. Απόφαση ημερ. 14/2/1989

P.S.C. v. Potoudes & Others (1987) 3 C.L.R. 1591

3 Α.Α.Δ. Δημοκρατία ν. Κουκουρή κ.α.

Ρωμανός & Άλλος ν. Δήμου Λευκωσίας. Υπόθ. αρ. 410/88 και 488/88. Απόφαση ημερ. 29/9/1990

Zafirides v. Republic (1983) 3 C.L.R. 763

Republic v. Zafirides (1985) 3 C.L.R. 163

5 *Δημοκρατία ν. Kassinos Construction Ltd A.E. 982 και 983. Απόφαση ημερ. 16/11/1990*

Kadivari v. Δημοκρατίας. Υπόθ. 435/92. Απόφαση ημερ. 28/8/1992

Δημητρίου ν. Δημοκρατίας. Υπόθ. αρ. 1165/91. Απόφαση ημερ. 17/2/1993

10 *Pieris v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1054*

Tomaris v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1292

Κοσμά ν. Δήμου Λευκωσίας. Υπόθ. αρ. 479/89. Απόφαση ημερ. 30/1/1991

Sekkides v. Republic (1988) 3 Α.Α.Δ. 2136

15 *Hadjisavva v. Republic (1982) 3 C.L.R. 76*

HadjiIoannou v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1041

Aziz v. Δημοκρατίας. Υπόθ. αρ. 300/88. Απόφαση ημερ. 20/11/1990

Χρυσοστόμου ν. Ε.Ε.Υ. Α.Ε. 787. Απόφαση ημερ. 18/12/1989.

20 Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Στυλιανίδης, Δ.) που δόθηκε στις 30 Νοεμβρίου, 1989 (Προσφυγή Αρ. 489/85) με την οποία ακυρώθηκε η απόφαση των εφεσειόντων - καθ' ων η αίτηση για διορισμό του εφεσίβλητου στη θέση Εργασιοθεραπευτή στις Ψυχιατρικές Υπηρεσίες.

25 Π. Χ"Δημητρίου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τους εφεσειόντες - καθ' ων η αίτηση.

30 Α. Χριστοδούλου (κα), για τον εφεσειόντα - ενδιαφερόμενο μέρος στην Α.Ε. 1038.

Κ. Ευσταθίου, για τον εφεσίβλητο - αιτητή.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικής.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Η διοικητική πράξη η οποία ακυρώθηκε με την υπό έφεση απόφαση έχει μακρύ ιστορικό που άρχισε στις 22/9/77 με το διορισμό του Κ. Κουκκουρή, του εφεσίβλητου, στη θέση Εργασιοθεραπευτή στις Ψυχιατρικές Υπηρεσίες. Η απόφαση ακυρώθηκε στην προσφυγή του Γ. Σαφειρίδη (του εφεσεύοντα στην Α.Ε. 1038) του αρχαιότερου από τους υποψηφίους για την πλήρωση της θέσης - *Zafirides v. Republic* (1980) 3 C.L.R. 140 (Απόφαση Α. Λοΐζου, Δ.). Η απόφαση ακυρώθηκε λόγω ελλειπούς αιτιολογίας συνιστάμενης στην παράλειψη του διορίζοντος σώματος να παράσχει πειστικούς (coagent) λόγους για την παραγνώριση της αρχαιότητας του Γ. Σαφειρίδη η οποία έναντι του Κ. Κουκκουρή επεκτεινόταν σε περισσότερα από 13 χρόνια. Η απουσία προσδιορισμού των λόγων παράκαμψης του Γ. Σαφειρίδη κρίθηκε καθοριστική ενόψει του γεγονότος ότι στον παράγοντα "αξία", όπως αυτός επιμαρτυρείται από τις εμπιστευτικές εκθέσεις, ο Γ. Σαφειρίδης ήταν τουλάχιστον ίσος αν όχι καλύτερος από τον Κ. Κουκκουρή. Το δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι προϊστάμενοι των Ιατρικών και Ψυχιατρικών Υπηρεσιών οι οποίοι είχαν παραστεί στη συνέντευξη των υποψηφίων δεν υπέβαλαν σύσταση για το διορισμό του Κ. Κουκκουρή με την καθιερωμένη έννοια του όρου βάσει του τότε ισχύοντος Περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου (Ν 33/67), αλλά προέβησαν σε αξιολόγηση των υποψηφίων με κύριο έρεισμα την απόδοσή τους κατά τις συνεντεύξεις. Επομένως η αναφορά στον εφεσίβλητο δεν είχε τη σημασία σύστασης του προϊσταμένου του τμήματος.

Με την ακύρωση της απόφασης της 22/9/77 έληξε και η πρώτη φάση του ιστορικού της υπόθεσης. Η δεύτερη άρχισε με την επανεξέταση της πλήρωσης της θέσης η οποία διενεργήθηκε στις 12/8/80. Σ' αυτή παρέστησαν οι Διευθυντές των Ιατρικών και Ψυχιατρικών Υπηρεσιών οι οποίοι κλήθηκαν να εξηγήσουν το βάθος πάνω στο οποίο στήριξαν τη σύσταση της 22/9/77. Η διαδικασία η οποία ακολούθηθηκε ερχόταν σε αντίθεση με το εύρημα του δικαστη-

- ρίου για το βάθρο των συστάσεων που οι δύο διευθυντές υπέβαλαν το 1977 και επομένως δεν ήταν επιτρεπτή. Δεύτερο, δεν ήταν εύλογο να αναμένεται ο προσδιορισμός του βάρου πάνω στο οποίο στηρίχθηκαν τα λεχθέντα από τους δύο διευθυντές τρία χρόνια μετά την εμφάνιση τους ενώπιον της Ε.Δ.Υ. στην απουσία οποιασδήποτε γραπτής σημείωσης. (Βλ. *Ε.Δ.Υ. και Μαραθεύτης ν. Σταύρου Φιλίππиду* (Α.Ε. 862 και 863, αποφασίστηκε στις 14/2/89, *P.S.C. ν. Potoudes & Others* (1987) 3 C.L.R. 1591, και *Ρωμανός & Άλλος ν. Δήμου Λευκωσίας* (Συν. Υπ. 410/88 και 488/88, αποφασίστηκε στις 29/9/90).

- Ανεξάρτητα από τις επιφυλάξεις αυτές και μετά τις εξηγήσεις που δόθηκαν το 1980, η σύσταση που υποβλήθηκε δεν μπορούσε να διαχωριστεί από την κρίση των δύο προϊσταμένων για τα αποτελέσματα των συνεντεύξεων των υποψηφίων. Και κατά την επανεξέταση επελέγη ο εφεσίβλητος, γεγονός που προκάλεσε τη δεύτερη προσφυγή του Γ. Σαφειρίδη η οποία και πάλι στέφθηκε με επιτυχία - Βλ. *Safirides ν. Republic* (1983) 3 C.L.R. 763 (Απόφαση Τριανταφυλλίδη, Π.).

- Η δεύτερη διοικητική απόφαση ακυρώθηκε επειδή συμπεριλήφθηκαν στα στοιχεία κρίσης των υποψηφίων και τα αποτελέσματα της συνέντευξης παρά τη μεταβολή στη σύνθεση της Ε.Δ.Υ.. Έφεση η οποία ασκήθηκε κατά της πρωτόδικης απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου απορρίφθηκε - Βλ. *Republic ν. Safirides* (1985) 3 C.L.R. 163).

- Η τρίτη φάση σηματοδοτείται με τη λήψη της τρίτης απόφασης της Ε.Δ.Υ. στις 27/3/85. Μετά από γνωμάτευση της Γενικής Εισαγγελίας αγνοήθηκαν τόσο τα αποτελέσματα των συνεντεύξεων όσο και η κρίση των διευθυντών των Ιατρικών και Ψυχιατρικών Υπηρεσιών για την απόδοση των υποψηφίων σ' αυτές. Στα πρακτικά της Ε.Δ.Υ. σημειώνεται ότι ο εφeseίων, Γ. Σαφειρίδης, και η Καλλιस्थήνη Αθηνοδώρου, ήταν οι καλύτεροι από άποψη αξίας ενώ ο Σαφειρίδης είχε σημαντική υπεροχή σε αρχαιότητα έναντι όλων των ανθυποψηφίων του. Μετά από συνεκτίμηση των ενώπιόν της στοιχείων η Ε.Δ.Υ. επέλεξε τον εφε-

σείοντα ως τον καλύτερο και προέβει στον αναδρομικό διορισμό του στην επίμαχη θέση.

Με την προσφυγή του Κ. Κουκκουρή επιδιώχθηκε η ακύρωση του διορισμού του Γ. Σαφειρίδη για τους πιά κάτω λόγους, όπως προσδιορίστηκαν στην τελική αγόρευση του αιτητή μετά την κατάθεση των διοικητικών φακέλων: 5

(α) Αποκλειστική ταύτιση του παράγοντα "αξία" με τις εμπιστευτικές εκθέσεις.

(β) Καταφανής υπεροχή του αιτητή έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους σε προσόντα. 10

(γ) Έκδηλη υπεροχή του εφεσίβλητου έναντι του εφεσείοντα.

(δ) Παράλειψη της Ε.Δ.Υ. να ζητήσει εκ νέου τις απόψεις των διευθυντών των Ιατρικών και Ψυχιατρικών Υπηρεσιών στις οποίες ανήκε η πληρούμενη θέση μετά τη διαπίστωση ότι οι συνεντεύξεις κατέστησαν ανενεργό στοιχείο κρίσης. 15

Η επίδικη διοικητική απόφαση ακυρώθηκε από το πρωτόδικο δικαστήριο για τους εξής λόγους: 20

(1) Παραγνώριση της σύστασης των διευθυντών των Ιατρικών και Ψυχιατρικών Υπηρεσιών για το διορισμό του εφεσίβλητου η οποία υποβλήθηκε στις 22/9/77 και διευκρινίστηκε στις 12/8/80. 25

(2) Συμπερίληψη στα στοιχεία κρίσης της εμπιστευτικής έκθεσης για τον Κ. Κουκκουρή για το έτος 1975 παρά την παράλειψη προσυπογραφής της από τον αξιολογούντα λειτουργό. Πράγματι ο αξιολογών λειτουργός ο οποίος κατονομάζεται και του οποίου το όνομα εμφανίζεται δακτυλογραφημένο δεν έθεσε την υπογραφή του. 30

(3) Καταφανή υπεροχή του Κ. Κουκκουρή σε προσό-

- να. Το θέμα τέθηκε ως ακολούθως στην πρωτόδικη απόφαση: "Ο αιτητής έχει καταφανή υπεροχή στα προσόντα όπως φαίνεται από τον πίνακα που επισυνάφθηκε στην ένσταση.". Η διαπίστωση αυτή σε συνδυασμό με τη σπουδαιότητα των προσόντων για την εκπλήρωση των καθηκόντων της θέσης αποτέλεσε τον τρίτο λόγο για την ακύρωση της επίδικης διοικητικής απόφασης.

- Οι εφεσείοντες υπέβαλαν ότι οι λόγοι 1 και 2 (ανωτέρω) δεν προβλήθηκαν ως λόγοι ακύρωσης και για το λόγο αυτό δεν μπορούσαν να αποτελέσουν λόγο για την ακύρωση της επίδικης απόφασης. Επίσης υπέβαλαν ότι διαπιστώσεις του δικαστηρίου στην πρώτη προσφυγή (*Zafirides v. Republic* (1980) 3 C.L.R. 140), σύμφωνα με τις οποίες δεν υποβλήθηκε σύσταση από τους δύο διευθυντές το 1977, με την έννοια που ενείχε ο όρος βάσει των σχετικών προνοιών της τότε ισχύουσας νομοθεσίας (Ν 33/67) για το διορισμό του εφεσίβλητου, καθιστούσε αδύνατη, διάφορη κρίση του θέματος σε οποιαδήποτε μεταγενέστερη δικαστική απόφαση. Περαιτέρω εισηγήθηκαν ότι οι διευκρινίσεις που δόθηκαν από τους δύο διευθυντές το 1980 δεν μπορούσαν ως θέμα ουσίας να διαχωριστούν από την αξιολόγηση των αποτελεσμάτων των συνεντεύξεων των υποψηφίων. Αναφορικά με την παράλειψη υπογραφής της έκθεσης του 1975 οι εφεσείοντες υπέβαλαν ότι πρόκειται περί παρατυπίας η οποία αφήνει άθικτη την εγκυρότητα της έκθεσης. Η έκθεση είχε υπογραφεί από τον αξιολογούντα λειτουργό χωρίς τη διατύπωση οποιασδήποτε επιφύλαξης ως προς την αυθεντικότητα της αξιολόγησης ή την προέλευσή της από τον αξιολογούντα λειτουργό. Ο ίδιος ο Κ. Κουκκουρής δεν έθεσε θέμα για την ακύρωση της εμπιστευτικής έκθεσης ούτε πρόβαλε την ατέλεια στο προαναφερθέν σημείο της έκθεσης του 1975 ως λόγο για την ακύρωση της προαγωγής του Γ. Σαφειρίδη. Έτσι δεν δόθηκε ποτέ η ευκαιρία στους εφεσείοντες (τους καθ' ων η αίτηση και το ενδιαφερόμενο μέρος) να δώσουν οποιαδήποτε εξήγηση ή ακόμα να σχολιάσουν την μη υπογραφή της έκθεσης από τον αξιολογούντα λειτουργό.

Μετά την απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου ότι η

έκθεση του 1975 έπρεπε να είχε αγνοηθεί το δικαστήριο προέβη στο εξής εύρημα: "Ο αιτητής υπερείχε τον ενδιαφερόμενου μέρους σε αξία με βάση τις εμπιστευτικές εκθέσεις για όλα τα προηγούμενα χρόνια εκτός του 1976.". Βέβαια δεν μπορούσαν να αποκλειστούν από τα στοιχεία κρίσης των υποψηφίων οι εμπιστευτικές εκθέσεις για το 1976 που συνιστούσαν χρονολογικά το πλησιέστερο προς την ημερομηνία λήψης της επίδικης απόφασης δείκτη της υπηρεσιακής αξίας των υποψηφίων. Σύγκριση των εμπιστευτικών εκθέσεων για τον Γ. Σαφειρίδη και Κ. Κουκκουρή υποστηρίζει τη διαπίστωση της Ε.Δ.Υ. ότι ο εφεσίων υπερετρούσε σε αξία, όπως αυτή καταφαίνεται από τα υπηρεσιακά αυτά στοιχεία:

	Σαφειρίδης	Κουκκουρής	
1976	7 Π.Κ. - 2 Κ. - 1 Μ.	1 Π.Κ. - 8 Κ. - 1 Μ.	15
1975	6 Π.Κ. - 3 Κ. - 1 Μ.	1 Π.Κ. - 7 Κ. - 1 Μ.	
1974	3 Π.Κ. - 6 Κ. - 1 Μ.	1 Π.Κ. - 3 Σχ.Κ. - 5 Κ. - 1 Μ.	
1973	3 Π.Κ. - 6 Κ. - 1 Μ.	1 Εξ. - 4 Π.Κ. - 4 Κ. - 1 Μ.	20
1972	1 Εξ. - 4 Π.Κ. - 4 Κ. - 1 Μ.	1 Εξ. - 6 Π.Κ. - 2 Κ. - 1 Μ.	
1971	6 Π.Κ. - 3 Κ. - 1 Μ.	1 Εξ. - 5 Π.Κ. - 3 Κ. - 1 Μ.	
1970	1 Εξ. - 2 Π.Κ. - 6 Κ. - 1 Μ.	Δεν έχει το 1970.	25
1969	1 Εξ. - 3 Π.Κ. - 5 Κ. - 1 Μ.	3 Π.Κ. - 6 Κ. - 1 Μ.	

Ο δικηγόρος του εφεσίβλητου υποστήριξε την πρωτόδικη απόφαση παρόλο που αναγνώρισε ότι δεν είχε υπο-

- βληθεί ως λόγος ακύρωσης η μη υπογραφή της εμπιστευτικής έκθεσης για τον εφεσίβλητο από τον αξιολογούντα λειτουργό για το 1975. Σε σχέση με τις συστάσεις των διευθυντών και πάλι αναγνώρισε ότι το θέμα αυτό δεν τέθηκε ευθέως ως λόγος ακύρωσης· υποστήριξε όμως ότι τέθηκε έμμεσα κατά την τελική αγόρευση.

- Οι δικηγόροι των εφεσειόντων επέσυραν την προσοχή μας στη διαπίστωση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην απόφαση του στην πρώτη προσφυγή - Βλ. *Zafirides v. Republic* (1980) 3 C.L.R. 140 - όπου γίνεται θετική διαπίστωση ότι δεν υφίστατο σύσταση για το διορισμό οποιουδήποτε υποψηφίου και ότι η σύσταση η οποία είχε υποβληθεί ήταν αλληλένδετη με την απόδοση των υποψηφίων στις συνεντεύξεις.

- 15 Κρίνουμε ότι όλοι οι λόγοι που έχουν προβληθεί υπέρ της έφεσης ευσταθούν. Πιο κάτω ακολουθούν οι λόγοι για τους οποίους έχουμε αχθεί σ' αυτή την απόφαση:

- (1) Ο εξεταστικός χαρακτήρας της διαδικασίας κάτω από το Άρθρο 146 αμβλύνει μεν το στοιχείο της αντιπαράθεσης που ενυπάρχει στους δικονομικούς θεσμούς (προσαρμοσμένους στην πολιτική δίκη), δεν καταργεί όμως τη δικογραφία ως το μέσο προσδιορισμού των επίδικων θεμάτων. Οι τελικές αγορεύσεις που υποβάλλονται μετά την επιθεώρηση των φακέλων εξειδικεύουν και συγκεκριμενοποιούν τα επίδικα θέματα (που προσδιορίζονται στην αίτηση) που καλείται το δικαστήριο να επιλύσει. Μόνο λόγοι δημόσιας τάξης που άπτονται του θεμελίου της δικαιοδοσίας μπορεί να εγερθούν αυτεπάγγελτα από το δικαστήριο και να αποτελέσουν λόγους ακύρωσης. (Βλ. *Δημοκρατία ν. Kassinos Construction Ltd.* (Α.Ε. 982 και 983, αποφασίστηκε στις 16/11/90, *Abdolali Kadivari ν. Δημοκρατίας* (Υπ. αρ. 435/92, αποφασίστηκε στις 28/8/92, και *Δημητρίου ν. Δημοκρατίας* (Υπ. αρ. 1165/91, αποφασίστηκε στις 17/2/93)).

- 35 (2) Το περιεχόμενο της σύστασης των δυο διευθυντών που υποβλήθηκε το 1977 αποτέλεσε το αντικείμενο δικα-

στικού ευρήματος στην υπόθεση *Zafirides v. Republic* (1980) 3 C.L.R. 140, απαραίτητου για την επίλυση της διαφοράς σε εκείνη της προσφυγή. Το σχετικό εύρημα του δικαστηρίου συνιστούσε μέρος του λόγου (ratio) της απόφασης και έθεσε τη σφραγίδα του δεδικασμένου στη διαφορά μεταξύ των διαδίκων. (Βλ. *Pieris v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1054, και *Tornaris v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1292).

5

Οι διευκρινίσεις που ζητήθηκαν από τους δύο διευθυντές το 1980 δε μπορούσαν να μεταβάλουν τα δεδομένα του 1977 για τις συστάσεις και ούτε τα μετάβαλαν στην ουσία. Και οι διευκρινίσεις του 1980 βεβαιώνουν ότι οι συστάσεις τους ήταν αλληλένδετες με την απόδοση των υποψηφίων κατά τη συνέντευξη. Ανεξάρτητα από κάθε άλλο λόγο οι συστάσεις των δύο διευθυντών δεν τέθηκαν από τον προσφεύγοντα ως λόγος ακύρωσης και επομένως δε μπορούσαν να αποτελέσουν λόγο ακύρωσης της διοικητικής απόφασης.

10

15

(3) Η μη υπογραφή από τον αξιολογούντα λειτουργό της εμπιστευτικής έκθεσης για τον εφεσίβλητο για το έτος 1975 δεν τέθηκε και δεν μπορούσε να εξεταστεί αυτεπάγγελτα από το δικαστήριο ως λόγος ακύρωσης. Ανεξάρτητα από τη διαπίστωση αυτή η μη υπογραφή εμπιστευτικής έκθεσης λόγω παράλειψης ή αβλεψίας του λειτουργού που είχε καθήκον να την ετοιμάσει συνιστά απλή παρατυπία η οποία αφήνει την εγκυρότητα της έκθεσης αμετάβλητη - βλ. *Κοσμά ν. Δήμου Λευκωσίας* (Υπ. αρ. 497/89, αποφασίστηκε στις 30/1/91). Το κριτήριο για τον προσδιορισμό των επιπτώσεων από παρεκκλίσεις από κανονιστικές διατάξεις για την ετοιμασία εμπιστευτικών εκθέσεων είναι ουσιαστικό και συναρτάται με τη φύση της παρέκκλισης - βλ. *Sekkides v. Republic* (1988) 3 A.A.Δ. 2136. Η μη υπογραφή της εμπιστευτικής έκθεσης από τον αξιολογούντα λειτουργό, χωρίς να διατυπωθούν οποιαδήποτε ερωτηματικά από τον προσυπογράφοντα λειτουργό για την αυθεντικότητα του κειμένου της αξιολόγησης, εύλογα μπορεί να χαρακτηριστεί ως επουσιώδης παρατυπία.

20

25

30

35

(4) Η έννοια της καταφανούς υπεροχής σε προσόντα

- ως λόγος για ακύρωση της πρωτόδικης απόφασης συνιστά λόγο άγνωστο στο διοικητικό δίκαιο. Μόνο έκδηλη υπεροχή του προσφεύγοντα έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους μετά από συνεκτίμηση του συνόλου των προσόντων τους
- 5 μπορεί να αποτελέσει λόγο ακύρωσης. (Βλ. *HadjiSavva v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 76, και *HadjiIoannou v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1041). Άλλωστε είναι νομολογημένο ότι προσόντα πρόσθετα από εκείνα που προβλέπονται από το
- 10 Σχέδιο Υπηρεσίας συνιστούν παράγοντα οριακής μόνο σημασίας για διεκδικήσεις του κατόχου τους για προαγωγή. (Βλ. *Ιμπραχίμ Αζίζ ν. Δημοκρατίας* (Υπ. Αρ. 300/88, αποφασίστηκε στις 20/11/90, και *Χρυσοστόμου ν. Ε.Ε.Υ.* (Α.Ε. 787, αποφασίστηκε στις 18/12/89)).

- Στην προκείμενη περίπτωση η Ε.Δ.Υ. ερεύνησε όλα τα
- 15 στοιχεία αναφορικά με τους υποψηφίους και ορθά διαπίστωσε ότι ο εφεσείων υπερεβούσε του εφεσίβλητου σε αξία, όπως αυτή εμφανίζεται στις εμπιστευτικές εκθέσεις, και ότι ο εφεσείων ήταν κατά πολύ αρχαιότερος του εφεσίβλητου. Όπως κρίθηκε στην πρώτη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου σχετικά με την πλήρωση της επίμαχης
- 20 θέσης (*Zafirides v. Republic* (1980) 3 C.L.R. 140) ήταν αναγκαίο να διαπιστωθεί η ύπαρξη ισχυρών λόγων (ενόψει των δεδομένων των υποψηφίων) για να αντισταθμιστεί η μεγάλη αρχαιότητα του εφεσείοντα. Τέτοιοι λόγοι δεν δια-
- 25 πιστώθηκαν· αντίθετα το εύρημα της Ε.Δ.Υ. ότι ο εφεσείων υπερείχε του εφεσίβλητου όχι μόνο σε αρχαιότητα αλλά και σε αξία, όπως κατοπτρίζεται στις εμπιστευτικές εκθέσεις, ήταν ορθό.

- Η έφεση επιτρέπεται. Η πρωτόδικη απόφαση παραμε-
- 30 ρίζεται. Η προσφυγή απορρίπτεται και η επίδικη διοικητική απόφαση βεβαιώνεται στην ολότητά της βάσει του Άρθρου 146.4 (α) του Συντάγματος.

- Οι εφεσείοντες δε διεκδικούν έξοδα -

Δεν εκδίδεται διαταγή για έξοδα.

Η έφεση επιτρέπεται.